

Middelalderlandsbyen

Værkstedsarbejde 2

REBSLAGNING

Rebslageri er et **tekstil-håndværk**: plantefibre er det vigtigste råmateriale og spinding af garn den grundlæggende teknik.

At slå reb har fra forhistorisk tid været en almindelig udbredt husflid blandt bønder, fiskere og søfolk og først omkring 1400-tallet kan man vel tale om et egentligt håndværk.

Rebslagerens værksted kaldes reberbanen - et navn der er kendt fra mange kystbyer endnu i dag. Til håndværket hører spindehjulet, reberbanen med mikker og et heglekammer.

Rebslagerens fornemste råmateriale var hamp, *cannabis sativa*, der siden middelalderen har været dyrket i Danmark. Siden er hamp blevet importeret fra Rusland og Baltikum, men også andre plantefibre som hør, *linum usitatissimum*, (lat: "den allermest nyttige hør"), sisal, jute og manila har været brugt til fremstilling af reb.

Efter at planten er høstet, skal den først tørre i bundter. Efter knevling, ruskning og rødning skættes plantestænglerne og tilslut hegles fibrene hvorved urenheder fjernes og taverne samles i én retning. Den heglede fiber bliver herefter spundet til garn ved at rebslageren bevæger sig baglæns fra spindehjulet der bliver drevet rundt af hjuldrejeren. Det er således færdigspundet hampegarn vi starter med hér i landsbyen.

Efter at garnet er spundet begynder fremstillingen af "dugter" og "kordeller": garnene sættes enkeltvis på spindehjulets kroge i den ene ende af reberbanen og samles i en svirvel i banens agter-ende. Ved igen at drive spindehjulets kroge rundt snører eller runder man nu garnerne til dugter der bliver holdt stramme og fri af jorden ved hjælp af mikkerne.

De færdige dugter - og senere i processen kordeller - slås nu til reb eller tov ved at såvel spindehjul som svirvlen bliver drevet rundt og rebet slået ved at føre toppen ad reberbanen mod spindehjulet.